

Med Hensyn til denne anden Plan er det, jeg kan bevise, at naar der om den blev paastaet, at den kunde gjenneføres for de Midler, der vare til Stede, saa var det umuligt at paastaa det for den førstnævnte Plans Vedkommende, og det skal jeg nu vise. En af dem, der indsendte Planer, havde en klar Forestilling om, hvad et saadant Foretagendes Gjennemførelse vilde koste, og denne Mand havde da meget rigtig tænkt saaledes: Naar jeg kan sælge to dyre Grunde, som jeg ikke behøver at bygge, saa har jeg Udset til at løse Opgaven. Det var en Mand, der var vant til at lægge et Overflag, der kunde holdes, og hans Plan vil endnu kunne findes. Ministeriet maatte ogsaa kende denne Mand vel, thi det havde ofte brugt ham. Den Maade, hvorpaa han havde løst Opgaven, var ganske vist ikke saa iøjensaldende tillokkende for dem, der skulde se Planerne, men den havde den ganske særegne Giendommelighed, at den løste Opgaven saaledes, at de enorme Udgifter til den daglige Drift, som vi nu kende, paa ingen Maade vilde have hvilet paa Bygningen. Her foreligger nu altsaa, at en kundig Mand siger: „Med de og de Midler, som ere mig bevilgede, kan jeg gjenneføre dette Foretagende“. Ved Siden deraf er der unge Mænd — og det skal paastømmes, Mænd med Smag — der komme med en helt anden Tegning, langt anderledes blændende, hvorved alle Grundene bruges, som paa ingen Maade gjenneføres, men som paa Grund af den Sammensætning, som det høitærede Ministerium selv har behaget at give Bedømmelsesudvalget, bliver antagen og indstillet. Her kommer nu et mærkværdigt lille Træk imellem, som ogsaa er værd at tage i Betragtning med Hensyn til Administrationen her i Landet. Der er et Blad, som paastaas at skulle modtage Meddelelser fra det høitærede Ministerium, fordi det nyder visse Privilegier. Dette Blad gjør Sagen den Bjørnetjeneste, at det gaar hen og anbefaler den Tegning, der ganske vist ikke kaldt i det almindelige Publikums Smag, men anbefaler den eneste økonomiske og eneste for Pengene gennemførlige Tegning. Jeg paastaar dristigt at kunne sige, og Fremtiden vil nok vise det: Den Tegning anbefales saaledes, at Alt, hvad der kunde være sagt og gjort for den, er slaaet til Jorden, fordi man faar Lov til uden Navns Nævnelse at komme med en saadan Genfyndning i det, som man pleier at kalde Ministeriets eget Blad; altsaa det Bedste, det, som Regjeringen selv vil have frem, slaar den selv ihjel. Da det saa var slaaet ihjel, saa maa man gaa til det andet. Men hvorledes er det nu gaaet med det Andet? Den Bygning, som de unge Mennesker, der ikke ere vant til at lægge Overflag, henvise til Bedømmelsesudvalget, og som fra Bedømmelsesudvalget henvises til Ministeriet, er det nu den Bygning, der staar paa Kongens Nytorv? Erv man nu, at den er op-

ført efter Tegningen, fordi man jo ikke maatte bruge en Stilling ud over de Penge, som man sagde maatte bruges? Nei, de 30,000 Rd., som de unge Mennesker mente vare nødvendige til at gjøre Murene tykkere, ere for Intet at regne. Men der var andre Tilbygninger, som ogsaa skulde være udførte for de Penge, og som vedkommende Entreprenører ere slupne for at bygge, de ere ikke paa den nye Bygning, og skulde de nogenstunde komme til, for at Bygningen skal svare til Tegningen, da vilde de koste mange Penge, og de vilde sandsynlig aldrig blive opførte. Naar jeg siger: „aldrig opførte“, da er det af den Grund, at, naar det høitærede Kirke- og Undervisningsministerium omgaas med en Lov, saaledes som det her har omgaaedes med denne ved Gjennemførelsen, taber Almenheden Sandsen for at yde Noget i saadant Dieneb, saa at, naar det gaar galt, voger Uenigheden hver evige Dag. — Nu komme vi til § 4. Der have vi nogle indre Sager, som jeg er i Stand til at kunne fremføre for Statsrevisionen og da ogsaa vise, hvor mærkværdig vi have været stillede i den Henseende. Jeg er nødt til at sige dette paa dette Punkt, da jeg nu tilfældigvis er det eneste Medlem i Rigsdagen, der kan sige det og maa sige det paa Grund af den Stilling, jeg indtager, fordi det var Lovens Hensigt, at der skulde være et Medlem af Folkethinget, ligesom der var et Medlem af Landstinget, som kunde have fuldstændigt Indseende med, hvorledes det er gaaet til — ikke have Indflydelse paa, at det er flet, saaledes som det er, men følge Sagen paa alle Trin af den. Der staar: „Saafremt der inden Udløbet af 3 Maaneder fra denne Lovs Stadfæstelse ved Privates Tilskud“ — man skulde altsaa søge at vinde Private ved en god Fremgangsmaade — „sikkres en Sum til Theaterbygningens kunstneriske Udstyrelse, er Kirke- og Undervisningsministeren bemyndiget til at modtage og anvende denne Sum efter Samraad med det i § 3 nævnte Bedømmelsesudvalg, der i saa Tilfælde efter Ministerens Bestemmelse kan forstærkes med 2 Medlemmer som Repræsentanter for de Bidragydende. Der gives da i Indbydelsen til Konkurrence eller i et Tillæg til samme fornøden Veiledning for de Konkurrerende med Hensyn til den sikrede Sums Anvendelse.“ Foruden de 470,000 Rd. var der de Grunde, der var Tale om at afhænde, de Renter, der kunde være komne ind af de 5 Mars Tilskud, og hvad der kunde komme ind ved en fornuftig og klog Anvendelse af den tidligere Theaterbygning; De ville se, at, naar man lægger Alt dette sammen, bliver det langt Mere, end der var Tale om. Det er nu brugt Altsammen og foruden dette har man omtrent de 63 pCt., som ere Overstridelser. Desuden havde man til Hensigt ved privat Velvillie at staffe tilveie for Kirke- og Undervisningsministeriet Bidrag, som stillede